

Дайте вашто, да коведем —
Отъ две пера единъ венець!»

Хоръ

Зора зори, день настана,
Слънце грейна въ небесата, —
Млади момку на душата,
Отъ мъгли ни следъ остана.

Втора зареда

Отговаря стара майка:
«Малка мома нашто злато,
Земете го, ковете го, —
Ако честь е, нека стане
Отъ две пера единъ венець!»

Първа зареда

Сивъ соколъ се въ небо вие,
Следомъ бяла гълъбица: —
Няма дека да се скрие
Ранена въ сърцето птица.

Че залетя, че удари
Въ равни двори съ три огради,
Де невести стелятъ дари...
Пръпнаха невести млади,

Свиха мрежа свиленица,
Тънки дари свило-злати, —
Та хванаха гълъбица
И соколъ бързокрилати.

Тръгнаха ми низъ-по село:
Метнаха имъ и на двата —
Сивъ соколу сминъ на чело,
Гълъбица^ч було злато.

Около имъ стари свати,
Следомъ честна кумашина;